

Camellia

มือ
ลาชลับ
นลาชนหน้า
อช่างทำ
ข้ามเวลา
มากเป็น
ชราญา
แพทย์
จึ่งนนิ่ง

盛世嫡女医品特工妃

8

风光霁月 เฟิงกวงจี้ยว่ เฝียน
โมจิถั่วแดง ๓๒๕
RUNYA วาด

บทที่ 326 ข้าจะจัดการเจ้า

องค์ชายเก้าเพียงเอ่ยเรียกนางว่า ‘พีสะไก่’ คำเดียว
ทุกสายตาในสวนก็หันมองตามเสียงโดยพร้อมเพรียงกัน

ฉู่จวินหลันถอนหายใจอย่างจนปัญญา นิสัยใสซื่อแบบ
เด็ก ๆ ขององค์ชายเก้านางได้ประจักษ์ชัดเจนแล้ว

“องค์ชายเก้า”

ฉู่จวินหลัน ลู่วิวฮั่น และฉู่หลิงซีค้อมกายทำความเคารพ

องค์ชายเก้ารีบโบกมือเป็นเชิงไม่ต้องมากพิธี ก่อนจะ
ยิ้มแฉ่งขยับเข้ามาใกล้ฉู่จวินหลัน แหวตตาเป็นประกายราวกับ
ลูกสุนัขตัวใหญ่ที่กำลังสายหางอย่างร่าเริง

“เดิมทีข้าไม่ได้ตั้งใจจะมา แต่พอได้ยินว่าพีสะไก่อมาด้วย
ข้าก็เลยตามมาด้วยนะ”

คำพูดตรงไปตรงมาไร้พิษภัยเช่นนั้น ทำให้ผู้คนรอบข้าง
อดไม่ได้ที่จะหันมองและซุบซิบกันเบา ๆ

ฉูจวินหลันรู้นิสัยขององค์ชายเก๋าคดี จึงได้แต่ยิ้มอย่าง
จนใจ

“ขอบคุณองค์ชายเก๋าค่ะ”

“โอ้ พวกเราเป็นญาติกัน จะสุภาพเช่นนี้ทำไม” องค์ชาย-
เก๋าคำเราะ “ข้าเดิมทีนี้ต้องค์ชายรอง องค์ชายห้า องค์ชายหก
แล้วก็พี่ชายชვი่มาด้วยกัน แต่เสียดายที่พวกเขาล้วนมีฐานะสำคัญ
ไม่มีใครยอมตามข้ามาเลย สุดท้ายข้าเลยต้องมาคนเดียว
หากไม่เชื่อว่าจะได้พบพี่สะใภ้ ได้ฟังเจ้าเล่าเรื่องราวนอกวง ข้าคง
ไม่ยอมมา”

ฉูหลิงซี้กับลู่วั้นสบตากันอย่างอดไม่อยู่

ก่อนหน้านี้พวกนางแทบไม่มีโอกาสใกล้ชิดกับองค์ชายเก๋
แม้จะเป็นตระกูลขุนนางใหญ่ มีวาสนาได้พบเจอเชื้อพระวงศ์
อยู่บ้าง แต่ต้องค์ชายเก๋ในความทรงจำแม้จะอายุน้อย ทว่า
ก็เป็นผู้สูงศักดิ์ที่ดูห่างไกล เย็นชา และยากจะเข้าถึง ชายหนุ่ม
ในราชวงศ์ล้วนมีความโดดเด่นเย่อหยิ่งติดตัวอยู่บ้าง

ใครจะคิดว่า เมื่ออยู่ต่อหน้าฉูจวินหลัน องค์ชายเก๋กลับ
แปรเปลี่ยนเป็นเช่นนี้ ความสูงศักดิ์เย็นชาหายไปสิ้น เหลือเพียง

เด็กหนุ่มธรรมดาคนหนึ่ง ที่เอาแต่ทำท่าคล้ายออกดอันพี่สาว
ของตนเช่นนี้

หากกล่าวอย่างไม่เกรงใจ ท่าทางขององค์ชายแก้วก็ไม่
ต่างจากสุนัขตัวใหญ่ที่เกาะติดอยู่ข้างกายเจ้านายพลางสำยหาง
ไม่หยุด

ฉูจวินหลันยิ้มเอ่ย “องค์ชายแก้วมาเปลี่ยนบรรยากาศบ้าง
ก็ดี งานใหญ่ประจำปีเช่นนี้ ทุกคนหาโอกาสมาพบปะกันได้ยาก
คนอื่นไม่มาก็ถือว่าพวกเขาพลาดเอง”

“กล่าวได้ถูกต้อง พวกเขาพลาดมากเลยละ”

องค์ชายแก้วหันมองไปรอบๆ ก่อนจะชี้ไปยังโตะหินใกล้
หินประดับและกระถางดอกไม้ “พวกเราไปนั่งตรงนั้นสักครู่
ดีหรือไม่”

“ก็ดี”

ฉูจวินหลันยอมไม่ลืมเรียกผู้รั้งฮันกับฉูหลิงซีมาด้วย
ทั้งสี่คนจึงนั่งล้อมโตะหินทั้งสี่ด้านพอดี

สาวใช้ที่รู้หน้าที่รีบยกเบาะนั่งมาปูให้ พร้อมทั้งนำชา
ขนม และผลไม้มาจัดวาง

องค์ชายเก้ายิ้มกว้างก่อนจะหันไปถามฉู่จวินหลัน

“พี่สะใภ้ ครึ่งก่อนเจ้าพูดถึงแค่ตอนเดินทางไปใกล้เมือง-
หวยจิง เห็นว่าพื้นที่เพาะปลูกมากผิดปกติ แล้วหลังจากนั้นแล้ว
เกิดอะไรขึ้นอีกบ้าง”

บรรดาสตรีและแขกชายรอบด้านต่างเงี่ยหูฟังว่าองค์ชาย-
เก้ายับฉู่จวินหลันกำลังสนทนาเรื่องใดกัน ครั้นฟังชัดแล้วทุกคน
ก็อดหนึ่งอึ้งไม่ได้

ที่แท้องค์ชายเก้ายับมางานนี้ เพียงเพื่อฟังเรื่องเล่า
ราวกับมาฟังคนเล่านิทานเท่านั้นหรือ

อีกด้านหนึ่ง เส็นอวีและบรรดาคุณชายเชียวเฉียวววิน-
ซ่าง คุณชายรองแห่งหวยอันอ่องไปนั่งอีกฟากหนึ่ง

ตั้งแต่ก้าวเข้าสวนมา พอเฉียวววินซ่างเห็นฉู่จวินหลัน
จากระยะไกล ใจเขาก็อึดอัดไม่สบายขึ้นมาทันที เขาเป็นถึง
บุตรชายของอ่อง แต่กลับต้องตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบให้แก่สตรี

ที่มีชาติกำเนิดต่ำต้อยเช่นนาง ยิ่งไปกว่านั้น ยังเป็นความพ่ายแพ้
ที่ไม่อาจเอะอะโวยวาย หรือไปทวงแค้นต่อหน้าได้ แต่จะให้เรา
ยอมกลืนความอับยศเช่นนั้นได้อย่างไร

บัดนี้ ภารกิจที่เขาเข้ามาเมืองหลวงก็เสร็จสิ้นแล้ว
ฝ่าบาทไม่ได้ตำหนิเขาเรื่องเข้าวังหลวงก่อนกำหนด ด้วยฐานะ
ของบิดาเขา พอเข้าวังหลวง ทุกคนที่พบล้วนให้ความสนใจ
เชียวววินช่างจึงยิ่งได้ใจ ไร้ความเกรงกลัว

“ก็แค่หน้าตาตางดงามล่อใจผู้คน ช่างเป็นคนที่ไม่ไปที่ใด
ก็ได้รับความโปรดปรานเสียจริง” เชียวววินช่างรับถ้วยชาร้อน
จากสาวใช้ ก่อนจะวางลงบนโต๊ะแปดเขียนเสียงดัง ก่อนจะ
กล่าวต่ออย่างมีนัย “ผู้คนมักพูดกันว่าจะแต่งภรรยาต้องดู
คุณธรรม จะรับอนุต้องดูรูปลักษณ์ สตรีบางคนถึงมีหน้าตา
ยั่วชวนเช่นนั้น แต่ก็แทบไม่คู่ควรจะเป็นภรรยาเอกด้วยซ้ำ
แต่นางกลับได้รับพระกรุณาจากเบื้องบน ถึงขั้นหมั้นหมายกับ
เชื้อฉื่อของจวินอ๋อง เฮอะ ช่างโชคดีเสียจริง”

เสียงของเชียวววินช่างไม่ได้เบา อีกทั้งนิสัยเดิมก็โอ้อวด
แข็งกร้าวอยู่แล้ว เมื่อในใจอัดอั้นแค้นเคืองจุนจิวิ้นหลัน จึงยิ่ง
กล่าวถ้อยคำอย่างไม่ปิดบัง ราวกับเกรงว่าผู้คนจะไม่ได้ยิน

เสียงหัวเราะสนทนาในสวนราวกับถูกกดปุ่มหยุดกะทันหัน
ความเงียบปกคลุมไปชั่วขณะหนึ่งจนได้ยินเพียงเสียงนก

เส้นอวีได้แต่ถอนใจอยู่ในใจ นึกอย่างจจนปัญญาว่า
คุณชายรองแห่งหวยอันอ่องผู้นี้ ช่างแตกต่างจากชื่อจื่อหวยอัน-
อ่องโดยสิ้นเชิง!

ฝ่าบาททรงโปรดปรานบุตรหลาน เชื้อพระวงศ์หลายคน
อยู่ในเมืองหลวงตั้งแต่วัยเยาว์ ชื่อจื่อหวยอันอ่องก็เติบโต
ในเมืองหลวง เรียนหนังสือร่วมกับเหล่าองค์ชาย เส้นอวีในฐานะ
สหายร่วมเรียนขององค์ชายรอง ย่อมคุ้นเคยกับชื่อจื่อหวยอัน-
อ่องเป็นอย่างดี

ปีที่แล้วชื่อจื่อหวยอันอ่องกลับไปยังแคว้นปกครอง
ใครจะคิดว่า ครั้งนี้จะมีคุณชายรองแห่งจวนหวยอันอ่องเข้า
เมืองหลวงมาด้วย มิหนำซ้ำยังมีนิสัยเช่นนี้ หรือว่าตอนอยู่
ข้างกายหวยอันอ่องจะถูกตามใจจนเสียคนไปแล้ว?

แม้ในใจเส้นอวีจะคิดวนเวียนไม่รู้กี่ตลบ ทว่าสีหน้ากลับ
ไม่แสดงออก เพียงเปลี่ยนหัวข้อสนทนาด้วยท่าที่สุขุม “คุณชาย-
รองเห็นว่าชานี้เป็นอย่างไรบ้าง”

เสียนอวีแม่จะเป็นผู้ตีตระกูลขุนนาง แต่หาได้มีสายเลือด
ราชวงศ์ เชียวววินช่างจึงดูแคลนเขาอยู่ในใจ ครั้นตอบกลับก็ทำ
อย่างเกียจคร้าน เพียงกล่าวเสียงเรียบ “ก็พอใช้ได้”

บรรดาผู้ที่นั่งร่วมโต๊ะต่างสีหน้าตึงเครียด

ยังไม่เคยพบเห็นบุตรชายของอ่องต่างเขตปกครองผู้ใด
ที่โอหังवादดีถึงเพียงนี้ ถึงขั้นไม่ใส่ใจแม้แต่มารยาทพื้นฐาน

เชียวววินช่างกล่าวต่อ “มีคำกล่าวว่า คนประเภทเดียวกัน
ย่อมคบหากัน คำพูดนี้ไม่ผิดจริง ๆ ผู้ที่ไร้กฎเกณฑ์ ไร้ยางอาย
ทำลายชื่อเสียงของกุลสตรี ย่อมต้องคบหากับคนจำพวกเดียวกัน
เท่านั้น”

ถ้อยคำนี้พาดพิงกว้างเกินไป

ลู่วั้นซงเหลือบมองลู่วั้นฮันกับฉู่จวินหลัน แม้รู้ว่า
เชียวววินช่างพุ่งเป้ามาที่ฉู่จวินหลันโดยตรง แต่เขาก็อดขุ่น
เคืองไม่ได้

เขากำลังจะเอ่ยปาก กลับถูกเสียนอวียกมือห้ามไว้เสียก่อน

วันนี้เป็นงานเลี้ยงของจวนอันลูโหว เส้นอวีในฐานะเจ้าภาพ ย่อมต้องดูแลแขกให้ทั่วถึง พยายามให้ทุกคนรู้สึกว่าเป็นแขก คนสำคัญ แต่เชียวอวีนช่างกลับขี้ขลาด จงใจเล่นงานจู่จวินหลัน ไม่หยุด มีหน้าซ้ำยังลากคนรอบข้างนางมาดูหมิ่นไปด้วย ความ อุดทนของเส้นอวีจึงลดลงจนแทบไม่เหลือ

แต่ถึงจะทนไม่ไหว ก็ยังต้องอดทน

เส้นอวียิ้มกล่าว “วันนี้ทุกคนมาร่วมงานเพื่อความรื่นเริง เหตุใดคุณชายรองต้องยึดติดกับเรื่องในอดีตไม่ยอมปล่อยวาง เล่า เชิญลองชิมของว่างที่พ่อครัวในจวนเตรียมไว้สักหน่อยเถิด”

ถ้อยคำเช่นนี้ หากเป็นคนทั่วไปก็คงรับไว้ตามมารยาท ทว่าเชียวอวีนช่างเพ็งเข้าเฝ้าฝ่าบาท ความตั้งใจยังเต็มเปี่ยม ครั้นเห็นจู่จวินหลันก็แทบจะโกรธจนลมหายใจติดขัด ไหนเลย จะทนได้อีก

เมื่อนึกถึงตอนอยู่หน้าประตูจวนอันลูโหว เขาเป็นฝ่าย เข้าไปคำนับองค์ชายเก๋าก่อน แต่อีกฝ่ายกลับไม่เหลียวมอง สักนิด พอเข้ามาเห็นจู่จวินหลันกลับแสดงท่าที่สนิทสนมยิ่งนัก ใจเชียวอวีนช่างก็ยิ่งอัดอั้น

ในเมื่อเขาแตะต้ององค์ชายไม่ได้ หรือว่าแม่แต่สตรีชาติกำเนิดต่ำต้อยซึ่งเป็นเพียงบุตรบุญธรรมของจวนเม่ากั๊วกง เขาก็แตะต้องไม่ได้แล้ว?

พอคิดมาถึงตรงนี้ เชี่ยวววินช่างก็ลุกขึ้นก่อนจะโบกมือกล่าว “ขอบคุณคุณชายเสี้ยน แต่พอได้เห็นคนไร้ยางอายเช่นนั้น ข้าก็อึดและไม่มีอารมณ์จะกินของว่างแล้ว”

จู่จวินหลันได้ยินดังนั้น ก็เงยหน้ามองเชี่ยวววินช่างในทันที

เชี่ยวววินช่างพูดเช่นนั้นเข้าไปซ้ามายั่วยุนางไม่หยุด มีหน้าซ้าถ้อยคำยังหยาบคายยิ่งนัก นางจะอดกลั้นต่อไปได้อย่างไร

จู่จวินหลันนั่งนิ่งอยู่ที่เดิม ยกยิ้มมุมปากเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยเสียงเรียบ “วันนี้เหตุใดอีกาถึงร้องระงมไปทั่วเช่นนี้นะ”

ลู่วี่ฮั่นกับจู่หลิงซีได้ยินก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ ต่างยกมือปิดปากกลั่นเสียงหัวเราะ

เซียวววินช่างกล่าวด้วยความโกรธจัด “เจ้ากล้าว่าข้า!? คิดว่าข้าไม่กล้าทำอะไรสตรีชาติกำเนิดต่ำต้อยอย่างเจ้าหรือ อยู่ในจวนเม่ากั้วกงจนเคยตัว คิดว่าตนเองเป็นคุณหนูจวน-เม่ากั้วกงแล้วหรือ!”

องค์ชายแก้วลูกพรวดขึ้นทันที แววดาเต็มไปด้วยความกราดเกรี้ยว เขาก้าวไปข้างหน้าคนผู้นั้นก่อนจะฟาดฝ่ามือใส่ใบหน้าเซียวววินช่างอย่างแรง

เพียะ!

เซียวววินช่างกุมแก้มแน่น ยืนตะลึงงันไปในทันที

“นี่...เจ้ากล้าตบข้าหรือ!”

บทที่ 327 เมาะแสปรากฏ

“ใช่ ข้าตบคนไรร่างอายุเช่นเจ้าอย่างไรเล่า!” องค์ชายเก้า
เชิดคางขึ้นเล็กน้อย สีหน้าเคร่งขรึมมองเขี้ยววันข้างตั้งแต่
ศีรษะจรดปลายเท้าด้วยหางตา

“ข้าเองก็เคยพบเห็นบุตรชายตระกูลขุนนางใหญ่มามาก
แต่กลับไม่เคยพบคนที่มีนิสัยเช่นเจ้ามาก่อน เจ้าเป็นพี่น้องร่วม
มารดา กับชื่อจื่อหวยอันอ่อนจริงหรือ”

เขี้ยววันข้างลุกพรืดทันที ใบหน้าหม่นหมองดูจืดจาง
ก่อนพายุธาโถม เขามององค์ชายเก้าอย่างไม่ถอย

“หมายความว่าอย่างไร”

“ชื่อจื่อหวยอันอ่อนสุภาพอ่อนน้อม เปี่ยมด้วย
ความสามารถ ตลอดหลายปีที่อยู่ในเมืองหลวงก็เป็นที่โปรด
ปรานของเสด็จพ่อ แต่เหตุใดข้าจึงไม่เห็นกลิ่นอายความสูงศักดิ์
ของเชื้อพระวงศ์จากตัวเจ้าเลยสักนิด ข้าจึงเพียงรู้สึกแปลกใจ
เท่านั้น”

“เจ้า!” เชี่ยววินช่างกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา “องค์ชาย-
เก้าจงใจเล่นงานข้าเช่นนี้ ไม่ทราบว่าจะหมายความว่าอย่างไร
หรือว่าองค์ชายเก้าไม่เห็นตระกูลของหวยอันอ่องในสายตา”

คำพูดนี้รุนแรงยิ่งนัก ทั้งสองต่างเป็นญาติสายตรง
คนหนึ่งเป็นองค์ชาย อีกคนเป็นบุตรชายสายตรงของอ่อง
หากเกิดความบาดหมาง ย่อมส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่าง
อ่องเต้กับหวยอันอ่องอย่างแน่นอน

แต่องค์ชายเก้าเป็นคนไม่เกรงกลัวฟ้าดิน พอเชียววิน-
ช่างพูดจบ เขากลับพยักหน้าอย่างเปิดเผย

“ขอแก้ไขสักนิด ข้าแค่ไม่ชอบหน้าเจ้าเท่านั้น ส่วนชื่อจื่อ
หวยอันอ่อง ข้านับถือเขาอย่างยิ่ง”

“เจ้า!”

เชียววินช่างถลึงตา ในหัวมีถ้อยคำหยาบคายผุดขึ้นมา
นับไม่ถ้วน แต่วันนี้เป็นงานใหญ่ เขาไม่อาจฉีกหน้ากับองค์ชาย-
เก้าต่อหน้าผู้คนได้

สองฝ่ายจ้องอย่างไม่ยอมกัน เส้นอวีเห็นว่าบรรยากาศเริ่มผ่อนคลายลงเล็กน้อย จึงรีบก้าวเข้ามาใกล้เกลี้ย

ผู้ที่สนิทกับเส้นอวีต่างก็เข้ามาช่วยเกลี้ยกล่อม จนในที่สุดก็พาเซียววินช่างไปยืนอีกด้านหนึ่งได้

เซียววินช่างซึ่งยืนหันหลัง ยังไม่วายหันมาจ้ององค์ชาย-เก้าอย่างเคียดแค้น และจ้องจู่จวินหลันอย่างแรงอีกครั้ง ทว่าที่ทำให้เขาโกรธยิ่งกว่าคือ จู่จวินหลันกลับไม่แม้แต่จะมองเขาราวกับมีเพียงเขาคนเดียวที่กำลังแสดงละครอยู่

เซียววินช่างยิ่งรู้สึกอัดอั้นในใจ

จู่จวินหลันยิ้มเชิญองค์ชายเก้านั่งลง ก่อนกล่าวด้วยน้ำเสียงซาบซึ้ง “ขอบคุณท่านที่ช่วยพูดแทนข้า”

“ไม่ต้องเกรงใจ เซียววินช่างผู้นั้นสมควรโดนสั่งสอนในงานเช่นนี้ยังกล้าพูดจาไรมารยาท ไม่รู้ว่าหวยอันต้องคิดอย่างไร ถึงปล่อยให้เขาออกมาให้ขายหน้าผู้คน” องค์ชายเก้ากลับมาเป็นเด็กหนุ่มผู้ร่าเริงสดใสดังเดิม

ฉุฉวนหลันยิ้มบางกล่าว “เขาย่อมต้องมีความสามารถ พิเศษของตนเอง เพียงแต่เมื่อครู่ท่านลงมือกับเขา ข้าเกรงว่า เชี่ยววินช่างจะรอโอกาสแก้แค้น”

“ไม่เป็นไรหรอก เขาไม่พอใจก็ให้มาต่อยกลับเอาเอง ก็แล้วกัน ล้วนเป็นบุรุษทั้งสิ้น ต่อสู้กันสักครั้งจะน่ากลัวอะไร” องค์ชายเก๋ายิ้มอย่างได้ใจยิ่ง

ฉุฉวนหลันส่ายหน้าแล้วยิ้มขึ้น ด้วยฐานะขององค์ชายเก๋า จะมีสักกี่คนที่กล้าลงมือกับเขาจริงๆ

หลังจากเชี่ยววินช่างก่อเรื่อง ฉุฉวนหลันก็หมดอารมณ์ สนุก งานชุมนุมผู้สูงศักดิ์ก็พลันจืดชืดไร้รสชาติ

เมื่อการชุมนุมสิ้นสุดลง ฉุฉวนหลันจึงติดตามสวีชื้อกับ ฉุฉุหลิงซีกลับจวนพร้อมกัน

คืนนั้น หลังจากฉุฉวนหลันชำระกายเสร็จและเฟิงเอนกาย ลงนอน เสียงนกกาเหว่าก็ดังขึ้นจากนอกหน้าต่างด้านหลัง

ฉุฉวนหลันลืมตาขึ้นในทันที นางพลิกตัวลุกขึ้น เปิดม่าน แล้วเดินออกไปยังริมหน้าต่าง

“กาเหว่า กาเหว่า!”

เสียงร้องดังแว่วอยู่อีกด้านของกระต๊อบหน้าต่างบางๆ

ฉูจวินหันหลังกตเสียงต่ำถาม “ใคร”

“ข้าเอง”

เสียงนั้นไม่ค่อยคุ้นหู แต่ฉูจวินหันหลังครุ่นคิดเพียงครู่ก็รู้ว่า
เป็นผู้ใด “คุณทัน?”

“ใช่”

“รอสักครู่”

ฉูจวินหลังรีบสวมอาภรณ์ให้เรียบร้อย จากนั้นไปปลุก
จื่อเยียนที่นอนอยู่ด้านนอก “เจ้าแต่งตัวให้พร้อม เผื่ออยู่ด้านนอก
อย่าจุกตะเกียงเด็ดขาด ข้าจะพบใครบางคน”

จื่อเยียนพยักหน้ารับ คิดในใจว่าก็ไม่ใช่ชื่อจื่อมาเช่น
ทุกครั้งหรือ นางชินเสียแล้ว

แต่เพียงไม่นาน จื่อเยียนก็เบิกตากว้างด้วยความ
ประหลาดใจ เพราะเสียงฝีเท้าที่นางได้ยินไม่ใช่ของชื่อจื่อ!

ฉูจวินหลันกับทุนทันนั่งอยู่บนเก้าอี้ขุนนางข้างหน้าต่างต่าง
แสงจันทร์ส่องสว่างชัดเจนจนเห็นสีหน้าและแววตาของทั้งสองคน
ชัดเจน

ฉูจวินหลันกล่าว “ตึกดินเช่นนี้แต่ลอบเข้าจวนเมื่อกี้คงได้
ท่านนี้ไม่ธรรมดาเสียจริง”

ทุนทันยิ้มบางกล่าว “เป็นหน้าที่ของข้า วันนี้ข้าเพียงมา
บอกท่านว่า ได้ติดต่อใต้เท้าและเตรียมการเรียบร้อยแล้ว”

“หืม” ฉูจวินหลันยิ้มกล่าวอย่างหยอกล้อ “ข้านี้กว่า
พวกท่านจะลี้มขัดกลางของเราไปแล้วเสียอีก บัดนี้เกากัวจิว
สามารถกลับไปใช้ชีวิตสุขสบาย เทียวเล่นเรีงรมย์ได้อีกครั้งแล้ว
แต่ข้ากลับยังไม่เห็นพวกท่านจะทำตามสัญญาเลยสักนิด”

ทุนทันยกไหล่ตอบ “เรื่องนี้โทษพวกเราไม่ได้ ประการแรก
การทำให้ใต้เท้ายอมรับเงื่อนไขของเราไม่ใช่เรื่องง่าย ประการ
สอง เพราะฝีมือแพทย์ของท่านสูงล้ำเกินคาด อาการของเกา-
กัวจิวดีขึ้นเร็วกว่าที่พวกเราคาดไว้มาก” โรคเช่นนี้ในราชสำนัก
ปัจจุบัน แทบเท่ากับคำพิพากษาประหารชีวิต แต่ฉูจวินหลัน
กลับรักษาหายอย่างรวดเร็ว ราวกับยาในมือถึงโรคก็หาย

สายตาที่ทันทันมองฉู่วินหลันสว่างเจิดจ้ายิ่งนัก ‘หลี่ฮู่ยู่’
ต้องการแพทย์มีฝีมือเช่นนี้ยิ่งนัก

ฉู่วินหลันยิ้มเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยถามต่อ “ในเมื่อทุก
อย่างพร้อมแล้ว เราจะไปพบใต้เท้าอี่เมื่อใด”

“ตอนนี้” ทันทันยิ้มอย่างรู้ทัน “ข้ารู้ว่าท่านมีวิธีตามข้า
มาได้”

ฉู่วินหลันพยักหน้า “ได้ ตอนนี้ก็ตอนนี้ ข้าขอเตรียมตัว
สักครู่”

ทันทันทำมือเชื้อเชิญ “ตามสบาย”

ฉู่วินหลันจึงออกไปยังห้องด้านนอก ก้มลงกระซิบข้างหู
จื่อเยียนสั่งกำชับอยู่สองสามประโยค

จื่อเยียนแม้ในใจเต็มไปด้วยความกังวล แต่ก็ยังพยักหน้ารับ
เอ่ยเสียงเบา “คุณหนูวางใจเจ้าค่ะ”

ฉู่วินหลันพยักหน้า ยื่นมือหยิกแก้มจื่อเยียนเบา ๆ
ก่อนจะหันกลับไปเหยียบของจำเป็นให้พร้อม แล้วกลับมายัง
ริมหน้าต่าง

“ไปเลยหรือไม่”

“อืม”

ทูนหันผลึกบานหน้าต่างด้านหลังออก แล้วกระโดดลงไปอย่างคล่องแคล่วโดยไม่ลังเลแม้แต่หน่อย ร่างกายว่องไวเบาหวิวราวกับวายนั่นเหาะเหินไปยังลานเรือนด้านล่าง จูจวินหลันก็ตามลงไปติดๆ เช่นกัน

หลังเหตุการณ์มือสังหารบุกจวนครั้งก่อน การป้องกันของจวนเม่ากั้วกงจึงยิ่งเข้มงวดขึ้น จูเฟิงเวลานอนไม่หลับ ก็มักจะนั่งเฝ้าตรวจตราบนหลังคาทั้งคืน ไม่ยอมผ่อนคลายแม้แต่หน่อย สิ่งนี้สร้างความลำบากแก่จูจวินหลันกับทูนทันอย่างยิ่ง

ทั้งสองคนซ่อนกายอยู่ในเงามืด ก่อนจะค่อยๆ ลอบออกจากจวน ใช้เวลากว่าครึ่งชั่วยามจึงฝ่าออกมาได้ ครั้นออกนอกจวนแล้ว ยังต้องหลบเลี่ยงกองลาดตระเวนยามค่ำคืนตลอดทาง

ต้องอาศัยความพยายามอย่างยิ่งยวด จึงจะมาถึงจวนตระกูลอู่ได้ในที่สุด

จนของอ้าวี่ให้ เป็นเรือสองชั้นขนาดใหญ่ แม้ยาม
คำคืนจะมองไม่ชัดนัก แต่เพียงอาศัยแสงจันทร์ก็ยังสามารถ
กำแพงสีขาวของเรือนนั้นชัดเจนและหลุดลอกเป็นหย่อมๆ

ดูทำอ้าวี่ให้จะเป็นคนที่ระมัดระวังแม้แต่เรื่องส่วนตัว
อีกทั้งจากคำรำลือว่าเขาดำเนินชีวิตอย่างสุขุม รอบคอบ วาจา
และการกระทำล้วนเคร่งครัด ไม่เปิดโอกาสให้ตนเองผิดพลาด
แม้แต่น้อย ยิ่งทำให้ความสงสัยในใจจู่จิวินหลันเพิ่มพูนขึ้น
นางแทบอยากค้นความจริงจากปากอ้าวี่ให้ในทันที

คนเช่นนี้ เหตุใดเมื่อรู้ว่าคดีมีเงื่อนงำ แต่กลับปิดคดี
อย่างลวกๆ ได้ลง

ทันทันพาจู่จิวินหลันไปยังห้องหนังสือของเรือนชั้นนอก
ยามนี้เป็นปลายยามไฮ¹ แสงไฟในห้องหนังสือกลับสว่างไสว
ผิดปกติ ลานเรือนเงียบสงัด กระทั่งคนคอยชงชาหรือส่งน้ำก็ยัง
ไม่มี

สภาพเช่นนี้สะดวกต่อการลงมือของจู่จิวินหลันยิ่งนัก

---

¹ ยามไฮ ช่วงเวลาประมาณ 21.00 – 23.00 น.

ทูนหันก้าวไปข้างหน้า เคาะประตูห้องหนังสือเป็นจังหวะ
สม่ำเสมอ

ไม่นานนักก็มีเสียงเคาะตอบกลับด้วยจังหวะอีกแบบหนึ่ง
ดังมาจากด้านใน ทูนหันจึงเปลี่ยนจังหวะเคาะตอบกลับอีกครั้ง

ประตูห้องหนังสือเปิดออก อี้อวีให้ที่สีหน้าเคร่งขรึมดู
ผิวหน้ายามหนึ่งสงบ มองทั้งสองคนที่ยืนอยู่หน้าประตู ก่อนเอ่ย
เสียงต่ำ

“เข้ามา”

ห้องหนังสือของอี้อวีให้กว้างขวางยิ่งนัก เพียงยืนอยู่
ตรงกลางห้องด้านนอก ก็สามารถมองเห็นห้องด้านในที่เต็มไปด้วย
ด้วยชั้นหนังสือเรียงรายจรดผนัง

อี้อวีให้มองฉู่วินหลันตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ก่อน
แค้นเสียงเย็น “ฝีมือเจ้าช่างไม่ธรรมดา พุดมาเถิด เจ้าต้องการ
ถามสิ่งใดจากข้า ถึงขั้นบีบให้ข้าต้องตอบทุกคำโดยห้ามปิดบัง
เช่นนี้”

บทที่ 328 เกินความคาดหมาย

ฉูจวินหลันยิ้มบาง ดวงตางามกวาดมองการจัดวางภายในห้องจนทั่ว แล้วเลือกตำแหน่งที่สะดวกต่อการหลบหนีที่สุด ก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้ขุนนางริมหน้าต่าง

“ใต้เท้าอย่าเพิ่งโกรธ ข้าจนปัญญาจริง ๆ ปีก่อนข้าเคยมาขอเข้าพบท่านหลายครั้ง แต่ใต้เท้าล้วนปฏิเสธโดยอ้างว่าเจ็บป่วย แต่ข้ามีเรื่องสำคัญต้องถาม จึงจำต้องใช้วิธีนี้”

อี่อวีให้นั่งลงในตำแหน่งที่ห่างจากฉูจวินหลันและทุนทันยิดหลังตรงแนวแน่ ไม่มีท่าทีจะหลบเลี่ยงแต่อย่างใด

ฉูจวินหลันก็ไม่ใส่ใจนัก เรื่องในอดีตไม่มีสิ่งใดต้องปิดบัง อีกทั้งหลี่ฮู่ยี่แม้จะทำข้อตกลงกับนางไว้ แต่เมื่อเรื่องดำเนินมาถึงขั้นนี้ หากพวกเขาจะขอ ‘เก็บดอก’ เพิ่ม นางก็ไม่ขัดข้อง

อี่อวีให้มองฉูจวินหลันด้วยสีหน้าเคร่งขรึม แววดาเติมไปด้วยความอึดอัน

ก่อนที่ฉุจวินหลันจะมาถึง เขาได้ตัดสินใจไว้แล้ว หากนางล่วงเกินถามเรื่องใดที่ไม่ควรถาม และเกี่ยวข้องกับ ความลับของราชสำนัก ต่อให้ต้องกัดลิ้นตนเองตาย เขาก็จะ ไม่เอ่ยปากแม้แต่คำเดียว

“มีสิ่งใดจะถามก็ว่ามาเถิด” อ้อวีให้เอ่ยเสียงต่ำด้วยสีหน้า สงบนิ่ง

ฉุจวินหลันกล่าว “ครั้งนั้นเมื่อได้ทำยังตำรงตำแหน่งผู้ว่า การศาลขุนเทียน เคยมีคดีสตรีผู้หนึ่งสิ้นศึระกระแทกในสวน จนเสียชีวิต ได้ทำเคยมีคำสั่งให้ยุติการสอบสวนคดีนั้นหรือไม่”

อ้อวีให้ใจกระตุกดูบ เขาขมวดคิ้วมองฉุจวินหลัน ก่อน สีหน้าจะเปลี่ยนเป็นเข้าใจบางอย่างขึ้นมา

ฉุจวินหลันกล่าวต่อ “รัชศกจึงหงปีที่เจ็ด ลู่ซื่อสิ้นศึระ ะกระแทกเสียชีวิต เดิมทีหยวนคังหู่พบว่าคดีนี้มีเงื่อนงำ อีกทั้ง มีหมัวมัวสกุลเถาคนหนึ่งอาจเป็นพยานรู้เห็นเหตุการณ์ ในสวน ก็มีจุดน่าสงสัยหลายแห่ง กำลังจะสอบสวนต่อ แต่ได้ทำกลับ สั่งระงับอย่างเด็ดขาด และปิดคดีด้วยคำว่าอุบัติเหตุอย่างแรงรัด”

ฉู่จวินหลันจ้องอ้อวี๊ให้หนึ่ง ถ้อยคำแต่ละคำหนักแน่น
ชัดเจน

“ได้ทำอ้อ ข้าขอถามท่าน เหตุใดในตอนนั้นท่านจึงสั่งยุติ
การสอบสวน ไม่อนุญาตให้ผู้โต้แย้งกับบัญชาตามหาความจริง
หรือว่าท่านกำลังปกปิดผู้ใดอยู่”

อ้อวี๊ให้ถูกซักถามจนสีหน้าคล้ำดำ ไม่รู้จะตอบเช่นไรไป
ชั่วขณะ

เขานิ่งเงียบ แต่ฉู่จวินหลันก็ไม่ได้เร่งรัด กลับเป็นทวนทวน
ที่เปลี่ยนอิริยาบถ เขาระแอมกระไอเบาๆ อย่างไม่ตั้งใจ

อ้อวี๊ให้ราวกับถูกปลุกจากความคิดในห้วงลึก เขาหนึ่งไป
ครู่หนึ่งก่อนจะถอนหายใจเอ่ยอย่างจ่นใจ

“ช่างเถิด ความจริงแล้วคดีนี้มีข้อพิรุธไม่น้อย เดิมที
ข้าตั้งใจจะสืบสวนเพื่อทวงคืนความยุติธรรมให้ผู้ตาย แต่มีผู้หนึ่ง
มาหาข้าและสั่งให้ยุติการสอบสวน ข้าซึ่งใจอยู่นาน สุดท้ายก็
ยอมรับคำขอของเขา”

แววตาฉู่จวินหลันพลันคมกริบ “ใคร”

“หากกล่าวถึงคนผู้นั้น คุณหนูผู้ก็น่าจะรู้จัก” อ้าวให้มอง
ฉู่จวินหลันก่อนเอ่ยอย่างชัดถ้อยชัดคำ “คนผู้นั้นคือเย่เจา
สามีขององค์หญิงหย่งฝู จ้วงหยวนในรัชศกหย่งเต๋อปีที่ยี่สิบเก้า!”

ฉู่จวินหลันได้ยินดังนั้น สีหน้าก็เปลี่ยนไปอย่างรุนแรง

ไม่ว่านางจะคิดอย่างไร ก็ไม่เคยคิดมาก่อนว่าเรื่องนี้จะ
เกี่ยวข้องกับเย่เจา!

“ไม่ใช่สิ ข้าไปมาหาสู่กับจวนองค์หญิงใหญ่อยู่บ้าง
เรื่องของจ้วงหยวนเย่ในปีนั้นข้าก็พอรู้ ไม่ใช่ว่าเขาหายสาบสูญ
ไปตั้งแต่รัชศกจิ่งหงปีที่สองแล้วหรือ เหตุการณ์ที่มารดาข้า
ประสบขึ้นเกิดในรัชศกจิ่งหงปีที่เจ็ด...”

พูดมาถึงตรงนี้ ฉู่จวินหลันกลับพูดต่อไม่ออกเสียเอง

คน ‘หายตัวไป’ ไม่ได้หมายความว่าตาย หากเพียง
ไม่กลับบ้านและไม่ปรากฏตัวต่อสาธารณชนเท่านั้น แต่บัดนี้
เย่เจาอยู่ในจวนองค์หญิงใหญ่อย่างปลอดภัย ไม่ได้ตาย แล้วมี
สิ่งใดที่เขาจะทำไม่ได้เล่า

อ้อวีให้เอ่ย “จ้วงหยวนเย่ในเวลานั้นดำรงตำแหน่งนักจดบันทึกหลวงแห่งสำนักฮั่นหลิน แม้ตำแหน่งจะไม่สูงนัก แต่อนาคตกลับไร้ขอบเขต ฝ่าบาทของเรามีนิสัยรักอิสระ ทรงโปรดปรานผู้มีความสามารถ ไม่ถือเรื่องยศตำแหน่ง ขอเพียงทรงยอมรับในสติปัญญา ยามมีเรื่องก็ไม่ทรงถือศักดิ์ถามความเห็น ดังนั้นจ้วงหยวนเย่จึงเป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้ยิ่งนัก”

“ในครั้งนั้น เขามาขอให้ช่วยยุติการสอบสวนคดีนี้ ข้าเองก็ลังเลอยู่พักหนึ่ง แต่จ้วงหยวนเย่ไม่ใช่ผู้ไร้เหตุผล เขาคุณธรรมสูงส่ง อีกทั้งยังมีความสามารถ ย่อมอาจกำลังปฏิบัติภารกิจกลับถวายเบื้องบนจึงไม่อาจกลับจวนได้ เขาไม่ใช่คนที่จะขอร้องผู้อื่นอย่างเลื่อนลอย ดังนั้นการที่เขาสั่งให้หยุดการสอบสวน ย่อมต้องมีเหตุผล และย่อมคำนึงถึงภาพรวมเป็นสำคัญ ข้าจึงพิจารณาแล้วเลือกทำตามคำขอของเขา”

มือขาวม่อของจู่จวินหลันกำแนบ นางไม่ใช่คนที่ไม่รู้โลกและเอาแต่ยึดถือความบริสุทธิ์ใจ เพราะยิ่งเคยพบเห็นด้านมืดและความสกปรกโสมมมากเท่าใด นางยิ่งเข้าใจเหตุผลที่อ้อวีให้กล่าวได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ยืนอยู่กันคนละฝั่ง การตัดสินใจก็ย่อมแตกต่างกัน ผู้ตาย
ไม่ใช่มารดาของอ้อวีให้ เขายอมไม่ยื่นกรานจะทวงคืนความ
ยุติธรรมให้

แต่ลู่ซื้อผิดอะไรเล่า แล้วเด็กที่ต้องสูญเสียมารดาจะ
น่าสงสารเพียงใด!

ฉูจวินหลันไม่ใช่คนชอบก่อเรื่องไร้เหตุผล และก็รู้ว่า
อ้อวีให้เชื่อมั่นในตัวเย่เจา ให้ความสำคัญกับภาพรวมของ
ราชสำนัก ถึงแม้จะปล่อยให้สตรีสามัญผู้หนึ่งต้องตายอย่าง
ไม่กระจ่าง ก็ไม่อาจนับเป็นความผิดร้ายแรง แต่เปลวโทสะในใจ
กลับลุกโชนจนฉูจวินหลันแทบอยากพุ่งเข้าไปคว้าคอเสื้ออ้อวีให้
มาเขย่าให้รู้แล้วรู้รอด

ทำไมกัน เขาไม่ใช่ขุนนางผู้เที่ยงธรรมดุจฟ้าดินหรือ
เหตุใดถึงยอมปล่อยให้สตรีบริสุทธิ์ต้องตายอย่างยุติธรรมเช่นนี้!

ทუნทันลุกขึ้นยืน ก่อนจะก้าวมาข้างหน้าเล็กน้อย รวากับ
ตั้งใจวางกันระหว่างฉูจวินหลันกับอ้อวีให้โดยไม่ให้ทั้งสองฝ่าย
รู้สึกตัว

“คุณหนูๆ คำถามที่ท่านต้องการก็ได้รับคำตอบแล้ว การซื้อขายระหว่างเราก็ตกลงเพียงเท่านี้ เชิญท่านกลับเถิด”

ฉู่จวินหลันลุกขึ้น นางเงยหน้าปรายตามองพวกเขาอย่าง เย็นชา

ที่แท้ทันทันอยู่ที่นี้ก็เพื่อช่วยพูดแทนพวกเขา ไม่ได้เป็น เพราะต้องการฟังความลับเพื่อเก็บ ‘เก็บดอก’ แต่อย่างไร หากแต่เป็นการคุ้มครองความปลอดภัยของอ้อวี๋ให้ต่างหาก

“ท่านไม่ต้องกังวล” ฉู่จวินหลันลุกขึ้นยืนเอ่ยด้วยรอยยิ้ม เอื่อยเฉื่อย “ข้ารู้ดีว่าคำว่ารักษาสัญญาหมายถึงอะไร เมื่อตอบรับว่าจะทำอะไรก็ยอมทำสิ่งนั้น ใต้เท้าอ้อวี๋ให้ความจริงแก่ข้า ข้ายอม รู้สึกขอบคุณ จะไปทำร้ายเขาได้อย่างไร”

แม้นางจะพูดเช่นนั้น แต่อ้อวี๋ให้ซึ่งนั่งอยู่หลังทันทันก็ยัง รู้สึกตึงเครียด กลืนน้ำลายจนลูกกระเดือกขยับโดยไม่รู้ตัว

ฉู่จวินหลันค้อมกายคำนับอ้อวี๋ให้ “ข้ามารบกวนกลางดึก แล้ว หากมีสิ่งใดล่วงเกินต้องขออภัย ใต้เท้าอ้อวี๋ได้บอกความจริงแก่ข้า และชี้ทางที่ควรเดินต่อ ข้าซาบซึ่งใจยิ่งนัก ท่านวางใจ ข้าจะไม่แพรงพรายเรื่องนี้โดยไร้เหตุผล”

ทันทันไต้ยินดั่งนั้นจึงเบี่ยงกายหลบออกไปหนึ่งก้าว

อื้อวี่ให้ถอนหายใจยาวอย่างเห็นได้ชัด ฉู่จวินหลันไม่ได้ร้องไห้ โวยวาย หรือกล่าวโทษเสียงดัง กลับใช้เหตุผลและสติยับยั้งอารมณ์เช่นนี้ ทำให้ภาพลักษณ์ของนางในสายตาอื้อวี่ให้ดีขึ้นไม่น้อย เป็นเพียงสตรีที่ต้องการสืบหาสาเหตุการตายของมารดา แต่กลับสามารถดึงเอาความสัมพันธ์ของหลี่ฮู่มาใช้บีบให้เขาพูดความจริงได้ นับว่าเป็นสตรีที่กล้าหาญยิ่งนัก

ฉู่จวินหลันไม่ได้อ้อมค้อม นางคำนับอื้อวี่ให้อย่างสุภาพ แล้วคำนับลาทันทัน ก่อนจะออกจากห้องหนังสือ เคลื่อนไหวว่องไวป็นกำแพงข้ามหลังคา เพียงพริบตาก็หายลับไปจากสายตาของอื้อวี่ให้และทันทัน

อื้อวี่ให้กับทันทันต่างถอนหายใจโล่งอกพร้อมกัน ทั้งสองคนสบตากันชั่วครู่ แต่กลับไม่รู้จะเอ่ยคำใด

ฉู่จวินหลันรีบรุดกลับจวนเม่ากั้วกง ใช้ทุกวิถีทางหลบเลี่ยงทหารยามที่ออกลาดตระเวน และหลบสายตาของท่านสูงใหญ่ซึ่งยังคงนั่งเฝ้าอยู่บนหลังคาอย่างไม่ยอมผ่อนคลาย ต้องใช้ความพยายามไม่น้อยกว่าจะกลับถึงห้องของตนเองได้

คำคืนผ่านไปอย่างสงบ เข้าวันรุ่งขึ้น ฉู่จวินหันไป
คำนับเข้าสูหยินผู้เฒ่าตั้งแต่เข้าตู่ จากนั้นจึงขออนุญาตสวีชื้อ
ไปยังจวนตระกูลฉู่

นับแต่ฉู่ไฉเหลียงหลบหนีไป จวนตระกูลฉู่ก็ถูกกวาดล้าง
ครั้งใหญ่ บรรดาคนที่ยังคงอยู่ล้วนเป็นผู้จงรักภักดีต่อฉู่หวาถึง

เมื่อฉู่จวินหันมาถึงหน้าเรือนรับรอง ก็เห็นว่าประตู
เปิดกว้าง เป่าเล่อกำลังนำผู้คนขนย้ายสิ่งของขึ้นรถม้าไม่หยุด

“ชนของกันอยู่หรือ” ฉู่จวินหันยิ้มบางกล่าวต่อ “เริ่มจัด
ข้าวของเตรียมออกเดินทางแล้วหรือ”

บทที่ 329 ขุมกำลังอันแข็งแกร่ง

“ใช่แล้วขอรับคุณหนูสาม” เป่าเล่อพยักหน้าตอบ “คุณชายใหญ่ บอกว่าควรย้ายไปให้เร็วหน่อย วันนี้ฤกษ์ดี อากาศก็ดี จึงเร่งให้ ขนของไปขอรับ”

ฉู่จวินหลันพยักหน้า จากนั้นก็เดินเข้าเรือนตรงไปหา ฉู่หวาถึง เห็นว่าเขากำลังยื่นสั่งการให้คนย้ายกระถางไม้ในลานเรือน

“พี่ชายใหญ่”

ฉู่หวาถึงได้ยินเสียงก็หันกลับมาก่อนจะยิ้มเอ่ย “หลันหลัน เหตุใดถึงกลับมาเล่า”

เมื่อเห็นสีหน้าของฉู่จวินหลันชัดเจน ฉู่หวาถึงก็พลัน ตื่นตระหนก “เกิดอะไรขึ้น หรือว่าเจ้าถูกใครแก้งมา?” เขารีบ ก้าวเข้ามาลูบศีรษะนางเบาๆ “เหตุใดขอบตาถึงแดงเช่นนี้ ไปคุย กันในห้องเถิด”

พูดจบก็จูงนางเดินเข้าไปด้านใน

ฉูจวินหลันไม่ใช่คนอ่อนแอ นางเชื่อว่าตนผ่านโลก
มามาก จิตใจแข็งแกร่งยิ่งกว่าบุรุษทั่วไป ก่อนเข้ามานางยัง
ควบคุมอารมณ์ได้ดี และเพียงตั้งใจจะมาปรึกษากับฉูหว่าถึงว่า
ควรทำเช่นไรต่อเท่านั้น ทว่าเพียงเห็นแผ่นหลังของฉูหว่าถึง
ความคับข้องใจและความเจ็บปวดที่เก็บไว้ในใจก็พลันเอ่อล้น

ตั้งแต่วันที่นางมาสวมร่างนี้ ความทรงจำของร่างเดิมก็
หลอมรวมเป็นหนึ่งในเดียวกับนาง ยากจะแยกตนเองออกจาก
ฉูจวินหลันได้อีกต่อไป นางไม่ได้มีเพียงตัวตนเดิมของตน
หากยังเป็นฉูจวินหลัน บิดามารดาและครอบครัวของฉูจวินหลัน
ก็คือบิดามารดาและครอบครัวของนาง และนางก็รับความรู้สึก
ของฉูจวินหลันไว้ทั้งหมดเช่นกัน

เมื่อรับรู้ว่าลู่ซือไม่ได้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุ หากแต่
ถูกฆาตกรรม และยังพบว่าคนที่แทบไม่เกี่ยวข้องกันอย่างเย่เจา
กลับเข้าไปพัวพัน ความคับหน้าเช่นนี้ทำให้อารมณ์ที่กดไว้ในใจ
ปะทุขึ้น

ฉูหว่าถึงยื่นถ้วยชาผสมน้ำผึ้งให้ฉูจวินหลัน “ดื่มสักหน่อย
จะได้สบายใจขึ้น” จากนั้นจึงถามต่อ “บอกข้ามา จวนเมื่อกี้วง
รังแกเจ้าหรือ หรือว่าชื่อจื่อกลั่นแก่ง้ออะไรเจ้า?”

“พี่ชายใหญ่ ข้าไม่เป็นไรเจ้าค่ะ” ฉู่จวินหลันรับถ้วยชา เคลือบขาวขึ้นจิบหนึ่งอีก ความหวานของน้ำผึ้งผสมกับชาดำแผ่ซ่านไปทั่วปลายลิ้น ทำให้อารมณ์ที่ปั่นป่วนสงบลงอย่างน่าอัศจรรย์

นางกวาดตามองไปรอบด้าน เห็นว่าฉู่หวาถึงได้สั่งให้ทุกคนออกไปหมดแล้ว จึงเอ่ยเสียงเบา “ข้าใช้ช่องทางบางอย่าง สืบพบว่าการตายของท่านแม่ในปีนั้นมีเงื่อนงำจริง ไต่ทำอื้อ ผู้ดำรงตำแหน่งผู้ว่าการศาลชุนเทียนในเวลานั้นยอมรับกับข้าว่ามีผู้ไปพบเขาเป็นการส่วนตัว และสั่งให้ยุติการสอบสวนคดีนี้”

สีหน้าของฉู่หวาถึงแข็งค้าง มือทั้งสองข้างค่อยๆ กำแน่น เส้นเลือดปูดนูนบนขมับ ก่อนจะกล่าวเสียงสั้นเล็กน้อย “หลัน-หลัน เรื่องนี้...เป็นความจริงหรือ”

“เป็นความจริงเจ้าค่ะ”

“ใคร ใครกันที่สั่งให้ไต่ทำอื้อยุติการสืบหาความจริง”

ฉู่จวินหลันก้มหน้าอธิบายอย่างเป็นลำดับราวกับกลัวว่าฉู่หวาถึงจะไม่เข้าใจ

“เขาคือสามีขององค์หญิงหย่งฝู ลูกเขยขององค์หญิงใหญ่ บิดาของเย่อเจี้ยน มีหน้าซำยังเป็นจ้วงหยวน...คนผู้นั้นคือเย่เจา เจ้าค่ะ”

ฉู่หว่าถึงราวกับสมองประมวลผลไม่ทัน เขาหนึ่งอึ้งอยู่ ครู่ใหญ่กว่าจะเงยหน้าขึ้นมาได้ “จะเป็นเขาได้อย่างไร”

“ใต้เท้าอ้อเพียงบอกว่าผู้ที่สั่งให้ยุติการสอบสวนคือเขา และยืนยันได้ว่าการตายของท่านแม่ในปีนั้นอาจเป็นการฆาตกรรม เถาหมั้วหมั้วคงเป็นพยานรู้เห็นเหตุการณ์ เพียงแต่ในเวลานั้นไม่มีการสอบสวนอย่างละเอียด หลายปีผ่านไปแล้ว หากจะตามหาเถาหมั้วหมั้วก็แทบไม่ต่างจากงมเข็มในมหาสมุทร แม้แต่สวนดอกไม้เล็ก ๆ ที่เป็นสถานที่เกิดเหตุก็ถูกปรับปรุงใหม่ ไปแล้ว หากจะสืบหาความจริงอีกครั้งโดยมีเพียงพวกเรา นั้นแทบจะเป็นไปไม่ได้”

“ใช่” ฉู่หว่าถึงพยักหน้า กล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม “ในเมื่อจ้วงหยวนเย่สามารถทำให้ใต้เท้าอ้อยุติการสอบสวนได้ เขาย่อมต้องรู้ความจริง เพียงแต่เรื่องเช่นนี้ เขาจะบอกพวกเรา ได้อย่างไร”

“ยอมถามตรงๆ ไม่ได้อยู่แล้ว” ฉูจวินหลันยิ้มบาง “แม่แต่
ไต่ทำ้อี้ ข้ายังต้องบีบจนหมดหนทาง เขาถึงยอมพูดความจริง
ออกมา”

ฉูจวินหลันไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องหลี่ฮู่กับฉูหวาถึง และก็
ไม่คิดจะเล่ารายละเอียดกระบวนการให้เขาฟัง

“ท่านวางใจเถิด เพียงรู้เบาะแสเรื่องก็ง่ายขึ้นแล้ว ข้าไม่เชื่อ
ว่าจ้วงหยวนเยจะไม่พูดไปตลอด ข้าจะหาวิธีให้ได้”

ร่างของฉูหวาถึงสั้นเล็กน้อยจากแรงสะท้อนของความจริง
ที่ได้รับรู้ เขาพยักหน้าอย่างหนักแน่น

เรื่องใหญ่เช่นนี้ เขายังไม่ทันคิดหาทางได้ ฉูจวินหลัน
กลับมีความคืบหน้าไปไกลแล้ว ยิ่งทำให้ฉูหวาถึงรู้สึกละอายใจ
ยิ่งนัก

ในฐานะพี่ชายใหญ่ กลับต้องพึ่งพาน้องสาวอยู่ร่ำไป

ฉูจวินหลันมองออกถึงความคิดในใจของเขา แต่ไม่ได้
พูดตรงๆ เพียงยิ้มเอ่ย “ถือเป็นนิมิตหมายอันดีที่มีความคืบหน้า
ก่อนท่านจะแต่งงาน แสดงว่าความพยายามของพวกเราไม่

สูญเปล่า ยังมีความหวัง ท่านก็จะได้วางภาระในใจ แล้วเริ่มต้นชีวิตใหม่อย่างสบายใจ”

ฉูหว่าถึงพยักหน้าตอบ “ใช่ เพียงมีทิศทาง ทุกอย่างก็มีความหวัง”

ฉูจวินหลันยิ้มเอ่ย “พี่ชายใหญ่เตรียมแต่งงานอย่างสบายใจเถิด อ้อ จริงสี ข้าเตรียมสุราในงานไว้เรียบร้อยแล้ว ท่านไม่ต้องเตรียมนะเจ้าคะ”

ฉูหว่าถึงพยักหน้า ก่อนจะเอ่ยถามอย่างกระอักกระอ่วนเล็กน้อย “นางอยู่ในจวนเม่ากั๋วกง...สบายดีหรือไม่”

ฉูจวินหลันอดหัวเราะไม่ได้กับท่าทางเขินอายของเขา “ท่านวางใจเถิด พี่สะใภ้มีนิสัยอ่อนโยน อีกทั้งมีความรู้และวางตัวดี จวนเม่ากั๋วกงไม่มีผู้ใดไม่ชอบนาง ข้าคิดว่าเมื่อถึงวันที่ยี่สิบหกเดือนเก้าอันเป็นฤกษ์มงคล พวกเขาคงยังไม่อยากให้นางออกเรือนไปเสียด้วยซ้ำ”

ฉูหว่าถึงได้ยินดั่งนั้นจึงค่อยโล่งใจ แต่เมื่อฉูจวินหลันหยอกล้อเช่นนั้นก็รู้สึกเขินอายอยู่บ้าง

วันต่อมาฉู่จวินหลันกับเซียวชวีช่วยฉู่หวาดึงจัดเตรียมงานแต่งงาน จนในที่สุดก็มาถึงวันที่สี่สิบสองเดือนเก้า

เซียวชวีมาถึงจวนเม่ากั้วกงหลังเที่ยง เขาเข้าไปคารวะสวี่ซื่อและแจ้งจุดประสงค์ จากนั้นจึงพาฉู่จวินหลันไปยังจวนตระกูลฉู่ใหม่ซึ่งตั้งอยู่ริมทะเลสาบเสิ่นซา

“พรุ่งนี้ก็ต้องไปเร่งเจ้าสาว²แล้ว พี่ชายใหญ่เลือกคนนำขบวนไว้หรือยังเจ้าคะ” ฉู่จวินหลันถามทันทีที่ก้าวเข้ามาในโถงหลัก

ฉู่หวาดึงยิ้มบาง “ข้าติดต่อสหายร่วมสำนักสมัยก่อนหลายคน คัดเลือกไว้หกคน แต่จนถึงตอนนี้ยังตัดสินใจไม่ได้ เดิมคิดว่าจะไปเยี่ยมพวกเขาทีละคนเสียหน่อย”

เซียวชวียิ้มเอ่ย “ข้ามาวันนี้ก็เพราะเรื่องนี้โดยเฉพาะงานแต่งงานของท่านไม่ใช่เรื่องเล็ก ยิ่งเจ้าสาวยังอยู่ในจวนเม่ากั้วกงคนที่จะนำขบวนรับเจ้าสาวย่อมสะเพร่าไม่ได้ พรุ่งนี้ข้าจะไป

---

² เร่งเจ้าสาว หมายถึง ส่งของหมั้นหรือของขวัญจากฝ่ายชายไปยังฝ่ายหญิงก่อนวันแต่งงาน

เร่งเจ้าสาวด้วยแน่นอน ก่อนเข้าออกจากจวน องค์ชายเก้ายิ่ง
ฝากคนส่งข่าวมาว่า พรุ่งนี้เขาก็จะมาด้วย”

“เราคิดเหมือนกันเลยนะ” ฉู่จวินหลันยิ้มกล่าวว่า “รั้วฮั่น
ก็ส่งข่าวมาบอกว่า หวันซงกับพี่ชายของเขาซึ่งเป็นชื่อจื่ออันลู่-
โหวกจะมาด้วย ครั้นพี่ชายจ้านไต้ยินว่าหวันซงจะมา เขาก็อาสา
ตามมาด้วยอีกคน”

“เช่นนั้น ผู้นำขบวนรับเจ้าสาวก็มีตัวเลือกห้าคนแล้ว”
เซียวชวีหัวเราะพลางมองไปทางฉู่หวาถึง “พี่ชายใหญ่ไม่จำเป็น
ต้องไปเยี่ยมทีละคน เพียงเชิญมาแค่คนเดียวก็พอ ส่วนคน
ถือขันเงินขันทอง ไม่สู้ให้องค์ชายเก้ายี่เป็นคนถือเอา เขาต้อง
สนใจหน้าทีนี้แน่”

“ความคิดนี้ดี” ฉู่จวินหลันนึกถึงเด็กหนุ่มที่พอเจอหน้า
นางก็มักจะตามติดให้เล่านิทาน ก็อดหัวเราะไม่ได้ “เขาคงชอบ
จริง ๆ อีกอย่าง ข้าให้มารดาบุญธรรมของข้ามาทำหน้าที่ผู้มี
วาสนาครบถ้วน³”

---

³ ผู้มีวาสนาครบถ้วน หมายถึง ผู้ที่มีครอบครัวพร้อมหน้า สามีภรรยารักใคร่
กลมเกลียว ตามธรรมเนียมจีน จะให้ผู้ที่มียศสมบัติตั้งนี้ถวายพรคู่บ่าวสาวในงาน-
มงคล เพื่อนำโชคดีและความรักใคร่กลมเกลียวมาสู่คู่บ่าวสาว

“เหมาะสมยิ่ง” เขียวชวีพยักหน้า “สุหยินชื่อจื่อเม่ากั้วกง มีบุตรธิดาครบถ้วน สามิภรรยารักใคร่กันดี ผู้อาวุโสก็ยังคงอยู่พร้อมหน้า นับว่าเป็นผู้มีวาสนาครบถ้วนอย่างแท้จริง ส่วนผู้ช่วยฝ่ายเจ้าบ่าวยังไม่ได้กำหนด พวกเราค่อยคิดแล้วกัน”

เพียงไม่กี่ประโยคก็ทำให้นางมณฑลของฉูหว่าถึงได้ขบขันรับเจ้าสาวที่แข็งแกร่งเกินใครจะเทียบ

ผู้นำขบวนรับเจ้าสาวมีทั้งหมดหกคน ในจำนวนนั้นห้าคนล้วนเป็นเชื้อพระวงศ์กับบุตรขุนนางใหญ่ ทั้งองค์ชายเก๋า ชื่อจื่อกงตั้งอ๋อง ชื่อจื่อตั้งกั้วกง ชื่อจื่ออันฉู่โหว และบุตรชายคนรองของชื่อจื่อเม่ากั้วกง แม้แต่ผู้ถือขันเงินขันทองก็ยังคงเป็นองค์ชาย ส่วนผู้มีวาสนาครบถ้วนก็เป็นสุหยินชื่อจื่อเม่ากั้วกง...

ฉูหว่าถึงกลิ่นน้ำลาย พลางกล่าวอย่างตกตะลึง “ข้า... ไม่ได้มีตำแหน่งใด การจัดงานยิ่งใหญ่อิ่งเพียงนี้...”

“พี่สะใภ้คู่ควร” ฉูจวินหลันพูดแทรกขึ้นทันควัน “อีกอย่างคนที่มาล้วนเป็นสหาย หากมีแว่แต่มองฐานะ ก็จะดูห่างเหินเกินไป”

“ถูกต้อง” เขียวชวีพยักหน้าเห็นด้วย

ฉู่หวาดึงนั่งเงียบไปครู่หนึ่ง กำลังจะเอ่ยปาก เป่าเล่อกก็
วิ่งเข้ามาจากด้านนอกด้วยสีหน้ายินดี

“คุณชาย! คุณชาย! คุณชายฟูมาขอรับ!”

ฉู่จวินหลันกับเซียวชวีสบตากัน

ก่อนที่ฉู่จวินหลันจะยิ้มเอ่ย “คราวนี้แม้แต่ผู้ช่วยฝ่าย
เจ้าปาวก็ครบแล้ว อีกอย่าง คุณชายฟูปัญญาเฉียบแหลม พี่ชาย-
ใหญ่ก็ปรึกษาเขาเรื่องบทกวีสำหรับเร่งเจ้าสาวเสียเลยสิเจ้าคะ”

บทที่ 330 ชวนให้ขุ่นเคืองยิ่งนัก!

ฉู่หวาดึงพุดไม่ออกไปชั่วคราว ได้แต่มองฉู่จวินหลันกับเซียว-
ชวี่อย่างซาบซึ้งใจ

เขาจะไม่เข้าใจความตั้งใจอันลึกซึ้งของทั้งสองคนได้
อย่างไร

ชัยชนะแคว้นเป่ย์หยวนในครั้งนี้นำให้ฝ่าบาทเปิดการ
สอบพิเศษ จะจัดขึ้นปีหน้าหลังขึ้นปีใหม่ เขาจะสามารถเข้าร่วม
การสอบฮู้ชื้อได้โดยตรง ในอนาคตย่อมมีโอกาสก้าวเข้าสู่
เส้นทางขุนนาง งานมงคลของเขาจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ แม้แต่
ผู้นำขบวนรับเจ้าสาวก็ล้วนเป็นเชื้อพระวงศ์และบุตรขุนนางใหญ่
นั้นเท่ากับประกาศให้ผู้คนรู้จักถึงคุณค่าของเขา และมีอาจ
ดูแลได้อีกต่อไป

ฉู่จวินหลันคอยดูแล ปกป้อง และท่อมเททุกอย่างเพื่อเขา
ตั้งแต่ต้นจนถึงตอนนี้ นางรักษาดวงตาเขาให้กลับมามองเห็น
นางไม่เคยคำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองเลยแม้แต่น้อย

แม้จะเป็นพี่น้องร่วมมารดา แต่ฉุ่หวาถึงก็ยังไม่อาจรู้ได้ว่า
ต่อไปในภายหน้า เขาทำสิ่งใดจึงจะตอบแทนบุญคุณของนางได้

ความคิดมากมายแล่นผ่านในห้วงจิตของฉุ่หวาถึงเพียง
ชั่วพริบตา จากนั้นก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้นจากนอกประตู เป็นเป่าเล่อ
เดินนำฟู่จื่อเหิงเดินเข้ามา

“คุณชายฟู่” ฉุ่หวาถึงลุกขึ้นต้อนรับ

ฟู่จื่อเหิงก้าวเข้ามา เจ้าของดวงตาดอกท้อเหลือบมอง
เห็นฉุ่จวินหลัน มุมปากยกยิ้มขึ้นเล็กน้อย ก่อนประสานมือ
คำนับอย่างนอบน้อม

“เข้ามาโดยไม่ได้รับเชิญ คงไม่ได้รับกวนกระมัง”

“จะเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร คุณชายฟู่มาเยือนเช่นนี้
นับเป็นเกียรติของข้าแล้ว” ฉุ่หวาถึงยิ้มตอบ

ทุกคนทักทายกันตามธรรมเนียม แล้วจึงนั่งลงตามลำดับ
ศักดิ์ บ่าวรับใช้ก็ยกชาชงใหม่เข้ามา

ฟู่จื่อเหิงยิ้มเอ่ย “ได้ยินว่าคุณชายฉุ่กำหนดวันมงคลไว้
วันที่สี่สิบหก ข้าคำนวณดูแล้ว ช่วงนี้ก็ควรไปเร่งเจ้าสาวกันแล้ว

“ไม่ทราบว่าจะมีวาสนาได้ร่วมไปชิมข้าวความเป็นสิริมงคลด้วยหรือไม่”

ผู้หญิงถึงยินดียิ่ง คิดว่าด้วยฐานะในอดีตที่ตกต่ำ สหายร่วมรุ่นต่างห่างเหินกันไปนาน หากเขาไปเชิญเองก็อาจไม่ได้ผล ครั้นผู้หญิงเอื้อมหาซองซองนี้ เขาก็ไม่อาจปฏิเสธน้ำใจ และพยักหน้ารับไว้

“ยอมเป็นเกียรติอย่างยิ่ง หากคุณชายผู้ไม่รังเกียจในวันงาน รบกวนท่านช่วยมาเป็นผู้ช่วยฝ่ายเจ้าบ่าวด้วยอีกแรงได้หรือไม่”

ผู้หญิงเอื้อมหัวเราะเสียงดัง แสร้งทำเป็นครุ่นคิด

“ก็เชื่อว่าไม่ได้ เพียงแต่...”

เขาหันไปทางผู้หญิงหลัง มองนางด้วยสายตาแพรวพราว ก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียงแผงรอยยิ้ม

“หากคุณหญิงยอมมอบสุราชั้นดีให้ข้าสักไห ไม่เพียงบทกวีเร่งเจ้าสาว แต่ข้าจะช่วยแต่งให้ครบถ้วนทุกบทอีกด้วย”

“เรื่องแค่นี้เองหรือ” ฉูจวินหลันหัวเราะอย่างเปิดเผย “คุณชายฟูช่วยเขียนให้พี่ชายใหญ่เถิด ข้าจะให้คนส่งสุราไปที่จวนพักเฟิงหย่าเตี๋ยวนี่” นางหันไปกระซิบสั่งจื่อเยียนให้จัดการส่งสุราทันที

ฟูจื่อเหิงชกหมัดใส่ฝ่ามือ “ตกลง! ในเมื่อมีสุราดี บทกวีดี ๆ ย่อมตามมา”

ฟูจื่อเหิงกับฉูหว่าถึงเริ่มปรึกษากันเรื่องบทกวีเร่งเจ้าสาว ฉูจวินหลันนั่งฟังด้วยความเพลิดเพลิน

ทว่าในใจของเซียวซวีกลับเริ่มอึดอัด

ยิ่งมองฟูจื่อเหิง เขาก็ยิ่งรู้สึกขัดหูขัดตา เดิมทีคิดว่าอีกฝ่ายเป็นสุภาพบุรุษผู้เที่ยงธรรม ใครจะคิดว่าอีกฝ่ายกลับแอบหมายปองคนรักของเขา เพียงแต่ฟูจื่อเหิงเฉลียวฉลาด ไม่กระทำการสิ่งใดเกินควร จนฉูจวินหลันเองก็ 모르สึกถึงความไม่เหมาะสม เขาจึงไม่อาจแสดงอาการไม่พอใจออกมาได้

ชวนให้ขุ่นเคืองยิ่งนัก!

วันที่สี่สิบสามเดือนเก้า ขบวนเร่งเจ้าสาวของฉู่หว่าถึงสร้างความตะลึงให้ผู้คนไม่น้อย ด้วยจวนเมื่อกำลังกำลังจะจัดงานมงคล อีกทั้งว่าที่พ่อสามีของฉู่จวินหลันเพิ่งได้รับชัยชนะในสนามรบ สายตาของผู้คนจำนวนมากจึงจับจ้องมาทางนี้

ครั้งนี้ได้เห็นว่าผู้นำขบวนและผู้มอบของเร่งเจ้าสาวเป็นผู้ใด เหล่าขุนนางและผู้มีอำนาจ รวมถึงผู้ที่รู้จักฉู่หว่าถึง ต่างก็ต้องประเมินฐานะของเขาใหม่อีกครั้ง

ด้วยเหตุนี้ ในวันงาน จวนตระกูลฉู่จึงแน่นขนัดไปด้วยแขกเหรื่อ

สหายนร่วมรุ่นที่หลายปีมานี้ไม่เคยติดต่อกับฉู่หว่าถึง ต่างก็พาครอบครัวมาแสดงความยินดีด้วยตนเอง แม้แต่ขุนนางใหญ่หลายตระกูลซึ่งฉู่หว่าถึงไม่คุ้นหน้า แต่มีชื่อเสียงในราชสำนัก ก็ยังมาร่วมงานและนำของกำนัลมามอบให้

โชคดีที่ฉู่จวินหลันเตรียมการไว้ล่วงหน้า จัดโต๊ะเลี้ยงไว้จำนวนมาก อีกทั้งสุราที่เตรียมไว้ก่อนหน้าก็มีเพียงพอ